rammo; ning sain Jummala õnnistamist; ollen ka ikka Jummala ees kõndinud ommas waggadusses ja innimestega rahhus ellanud; sellega walmistasin ennesele rahho ja rõmo. Keik sedda aastad kinnitasid ja kaswatasid. — Te nendasammoti, potoke, siis sinnogi wannadus on kui täis wihk, mis õiskamissega reiallusse korjatakse.

Agga kelle arrolisseks panned sa kurja innimesse wannadust?

Wata siin, wastas wanna issa, se ohhakas. Temma on ütsik ja mahhajätud, ja temma hal pea tuultele mängiks. Need tedda luggupiddamatta ja murretsematta laiale pillawad. Täis wiljapea olgo sulle tähheks, ja ükšik ohhakas nomiaks! —

5. Hillel ja Maimon.

Targal Hillelil olli üks õppia, Maimon nimmi, ning Hillel tundis suurt rõmo se nore mehhe heast moistusest ja tarkusest. Agga temma sai kuulda et Maimon liaste omma emese tarkusse peäle lotis ja koggoni palwet teggematta jättis. Sest se noormees mõtles nenda ommas süddames: Mis eest teeksin palwet? Kas Jummalal, kes keik teab, meie sanno tarwis, et Ta woiks aidata ja anda? Siis Ta polleks ennam kui innimesse laps. Kas innimeste pallumissed ja öhkamissed woiwad temma mele ja nou teisitt pöörda? Eks se Keigeheldem anna meile ilmapalweta isseennesest sedda mis heaks ja kassuks tulleb? Nenda mõtles noormees ommas süddames. Agga Hillel olli wägga murres et Maimon ennast targemaks piddas kui Jummala sanna, ja wõttis ette tedda õige tele juhhatada.

Kui ühhel päwal Maimon temma jure tulli, leidis ta Hillelit rohhoaedas palmipude warjus istmast, ja pead mõttes käe peäle toetamast. Siis küsis Maimon ja ütles: Õppetaja, mis peäle sa järrelemõtled? Hillel, pead üllestõstes, wastas nenda:

Wata! on mul üks hea sõbber, kes omma pärrandusse madest ellab. Need temma

Eesti-ma rahwa Kalender 1